

Disse Krav søgte Regeringen at imødekomme, og ved kgl. Proposition af 22. December 1913 foresloges bl. a. en Bevilling til en Kommission til Behandling af Spørgsmaalet om Modarbejdelse af Trustdannelser og andre S sammenslutninger, sigtende til Ophævelse af den frie Konkurrence, kunstig Forhøjelse af Priser o. s. v.

Indstillingen vedtoges enstemmig af Stortinget efter nogen Debat om Forholdet mellem den foreslaaede Trustkommission og en Komité, som samtidig var foreslaaet nedsat til Udarbejdelse af Forslag til Lov om Bekæmpelse af den illoyale Konkurrence.

Grundet paa den ved Verdenskrigens Udbrud fremkaldte Krise blev Trustkommissionens Medlemmer først udnævnte ved kgl. Resolution af 29. Februar 1916.

Den ved Verdenskrigen fremkaldte Varemangel medførte, at der straks gennemførtes Bestemmelser om Maksimalpriser, Maksimalfortjeneste og andre særskilte Prisreguleringsbestemmelser for de enkelte Varesorter, derimod ikke almindelige Forskrifter gældende for hele Omsætningen som saadan.

Saadanne Bestemmelser af mere almindelig Karakter blev først udfærdiget samtidig med Prisdirektoratets Oprettelse den 21. Juli 1917, idet der denne Dag af Provianteringsdepartementet blev udstedt et midlertidigt Forbud mod organisationsmæssige Prisforhøjelser m. v.

Dette Forbud var imidlertid i flere Henseender mangelfuldt og afløstes af de almindelige Salgsforskrifter af 30. Oktober 1917. Ved disse Forskrifter fastsattes Regler for Prisberegninger og Prisforhøjelser, sigtende til at forhindre Beregning af Konjunkturfortjeneste uden Prismyndighedernes Samtykke. Endvidere blev der truffet en Række andre Bestemmelser til Regulering af Omsætningen, saasom Forbud mod Kædehandel og mod Tilbageholdelse af Varer fra Omsætningen.

En Revision af Forskrifterne viste sig imidlertid snart nødvendig, dels for at klarlægge og nærmere præcisere Forskrifternes Bestemmelser og dels for at udvide Forskrifternes Omfang. Det var saaledes bleven kritiseret, at Forskrifterne kun tog Sigte paa det egentlige Salg af Varer, men ikke paa Tilvirkningen og Reparationer, og at de ikke omfattede Beværtning med Mad og Drikke o. s. v., hvorhos det blev krævet, at ligeledes Køberen skulde undergives Straffeaansvar for Overtrædelse af Prisbestemmelserne.

Da de ovenfor nævnte Prislove ikke indeholdt nogen Bemyndigelse til en saadan Udvidelse, udarbejdedes der en helt ny Prislov, der blev stadfæstet den 17. Juli 1918.

I Modsætning til, hvad der havde været Tilfældet med Salgsforskrifterne af 30. Oktober 1917, mødtes den nye Prislov med en ikke ringe Kritik fra Næringslivets Side, trods det, at den i Virkeligheden ikke indeholdt noget væsentlig nyt i Sammenligning med de tidligere Forskrifter. Navnlig rettedes Kritikken mod den Bestemmelse, at der i Almindelighed ikke kunde beregnes Konjunkturfortjeneste uden Prismyndighedernes Samtykke. Den væsentligste Grund til den nævnte Kritik vil maaske snarere kunne findes deri, at der samtidig med den nye Lov gennemførtes en skærpet Kontrol fra Justitsdepartementets Side med Hensyn til Prisbestemmelsernes Overholdelse.

Den paagældende Kritik medførte dog, at Spørgsmaalet om Priskontrol gjordes til Genstand for nye Overvejelser dels af Administrationen, dels af de forskellige større Erhvervs sammenslutninger. Resultatet af disse Overvejelser blev, at der gennemførtes en helt ny Lov af 6. August 1920, der senere er udvidet og noget ændret ved Tillægslove af 30. September 1921, 21. Juli 1922 og 7. December 1923. De paagældende Love, der benævnes som midlertidige som Følge af, at Trustkommissionen ved Gennemførelsen af Loven af 6. August 1920 endnu ikke havde afgivet nogen Betænkning, er fremdeles gældende og gaar hovedsagelig ud paa følgende:

For at regulere og føre Kontrol med Priser og Fortjenester ved Nærings- og Erhvervs virksomhed — herunder ikke indbefattet Arbejde i andens Tjeneste — kan Kongen,